

176

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

* * *

PEȘTERA CRISTALELOR

EDITATA DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

* * *

Peștera cristalelor

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII – Nr. 176 – 15 martie 1962

Organizarea primului concurs internaţional din ţările socialiste pentru cele mai bune povestiri de anticipaţie

În ultimii ani literatura ştiinţifico-fantastică, oglindind mersul vieţii, victoriile omului în lupta lui neîntreruptă cu forţele naturii, a cunoscut o mare dezvoltare, cîştigînd tot mai mult interesul multor milioane de cititori.

Pentru a stimula dezvoltarea pe mai departe a literaturii de anticipaţie şi pentru a strînge şi mai mult legăturile dintre scriitori şi redacţii, revista sovietică „Tehnika Molodioji" a iniţiat organizarea unui concurs internaţional pentru cele mai bune povestiri ştiinţifico-fantastice. La această Olimpiadă literară participă revistele de popularizare a ştiinţei şi a tehnicii din ţările socialiste.

Acest concurs se va desfăşura în două etape.

Prima etapă a concursului va fi realizată, în ţara noastră, de redacţia revistei „Ştiinţă şi tehnică" şi a Colecţiei „Povestiri ştiinţifico-fantastice".

La acest concurs pot participa scriitori şi oameni de ştiinţă, ingineri şi studenţi, tineri muncitori şi ţărani, toţi aceia care iubesc şi se simt atraşi spre genul literaturii ştiinţifico-fantastice.

Povestirile trimise la concurs trebuie să prezinte într-o formă interesantă şi atrăgătoare perspectivele strălucite ale dezvoltării ştiinţei şi tehnicii, avîntul temerarei gîndiri creatoare. Aprecierea schiţelor, a nuvelelor şi a povestirilor primite pentru concurs va fi făcută de un juriu.

Lucrările trimise nu trebuie să depăşească 20 de pagini dactilografiate (la 2 rînduri). Termenul ultim de predare este de 1 iunie 1962. Povestirile vor fi trimise în două

exemplare pe adresa: Redacția Colecției „Povestiri științifico-fantastice", Piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concurs".

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în Colecția noastră și premiate după cum urmează:

Premiul I	**3000 lei**
Premiul II	**2000 lei**
Premiul III	**1000 lei**
5 mențiuni	**a 500 lei**

Lucrările meritorii care nu vor obține premii sau mențiuni vor fi publicate în Colecția noastră.

Povestirile premiate de juriul nostru vor fi trimise spre examinare juriului internațional în cadrul celei de-a doua etape a concursului. Autorii lucrărilor care vor fi apreciate ca fiind cele mai bune vor fi premiați cu călătorii turistice în una din țările participante la concurs.

Aceste povestiri premiate în cadrul celei de-a doua etape vor fi publicate de toate revistele participante la concursul internațional.

Redacția nu înapoiază lucrările din cadrul concursului și nici nu trimite recenzii autorilor.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2196. O explozie vulcanică nimicitoare izbucnește în apropierea Marelui Cerc de Foc din Pacific. Seismologul Atan Along, trimis să studieze la fața locului neobișnuitul fenomen submarin, piere acoperit de lavă. El mai reușește să salveze materialul științific cules.

Au trecut 58 de ani.

Tehnomecanicul Mircea Vrej primește o veste neașteptată. Naturalistul și telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunță că abisoscaful „Constelația II" va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanțul vulcanic submarin „Constelația din ape".

Mircea, care se pregătise de mult timp să participe la această expediție, încearcă să obțină o întrevedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihiilor" — pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

La începutul întîlnirii, care are loc în stația plutitoare „Pacific VII", Mircea Vrej vizionează cinedocumentarul creat de Atan Along înainte de a pieri. Apoi asistă la o experiență cu niște microorganisme necunoscute pînă atunci de știință aduse din zona „Constelației din ape".

„Stăpînul stihiilor" intenționa să-l primească pe Mircea în echipaj. Totuși îl supune unor examene ciudate, dorind să-i verifice cunoștințele. Cu această ocazie, Vrej îi prezintă bătrînului oceanolog teleultrasonul, aparat cu ajutorul căruia se poate stabili legătura cu suprafața în timpul cercetărilor abisale. În schimb, Svetloum îi comunică lui Vrej noi date asupra ultimului mesaj trimis de expediția anterioară, „Constelația I", care dispăruse.

Într-un articol științific, Su Mima subliniază ciudățeniile „Constelației din ape". Aflăm astfel că ultrasunetele emise de vulcani dezagregă orice corp ce intră în zona lor de acțiune. Cercetătorii dispun însă de o carcasă protectoare din oberoniu — metal descoperit recent și care reflectă vibrațiile.

Mircea Vrej este numit în cele din urmă pilot al „Constelației II" și o dată cu el mai este ales în echipaj și Su Mima, ca naturalist și cineast subacvatic. Noul pilot face cunoștință cu ceilalți membri ai expediției : geofizicianul și gravimetristul Arno Patterini, medicul și cosmobiologul Nyass Umbo și vulcanologul Doina Lan.

Abisoscaful „Constelația II" își începe cercetările suboceanice. Su Mima, care în timpul liber e un pasionat vînător subacvatic, luptă cu un monstru abisal necunoscut.

(Urmare din numărul trecut)

După ce se ridică deasupra dihaniei, care nu-i simțise prezența, acvaplanul căzu într-un picaj spectaculos. Două orbitoare dungi luminoase atinseră capul animalului. Acesta încremeni pentru o singură clipă, după care se întoarse fulgerător spre aparat.

— Dacă nu mă înșel, vînătorul devine vînat ! observă Nyass Umbo neliniștit.

— Credeți că poate fi periculos ? întrebă Doina.

Su Mima oprise acvaplanul cu prora îndreptată spre gura haotică a monstrului. Loviturile se succedară rapid.

— ...patru, cinci, șase ! numără cosmobiologul încordat. Este invulnerabil ?

— Trebuie lovit în abdomen, în părțile mai puțin apărate. Ajută-i ! răspunse Svetloum.

Ochii straniei vietăți se stinseră iar și fulgerul lovi cabina transparentă. Derutată de aparenta imobilitate a aparatului, dihania țîșni înainte, dar naturalistul trecu pe sub gura ei, redresă în dreptul cozii, execută un luping grațios și reveni. Un nou zig-zag albăstrui, ultimul, brăzdă apa. Apoi acvaplanul cu acumulatoarele descărcate și animalul furios dispărură în întuneric.

— Mircea ! Urmărește-i ! comandă șeful expediției.

Abisoscaful se urni încet, prea încet pentru nerăbdarea lor. Cînd cel de-al doilea acvaplan se desprinse în viteză, proiectoarele dezvăluiau gura dihaniei încleștată de aparatul lui Su Mima. Nyass Umbo se apropie liniștit, alese locul loviturii și descărcă într-o singură declanșare toată cantitatea de electricitate de pe bord, transformată într-un jet albastru de plasmă.*

Peștele tresări din tot corpul, își scăpă prada și, înainte de a se mai întoarce spre noul dușman, forțele îl părăsiră ;

* Prin plasmă înțelegem substanța complet ionizată. De obicei este vorba de un mediu gazos, care se prezintă sub forma unui amestec de ioni și electroni. În ultimul timp, plasma a fost denumită cea de-a patra stare de agregare a substanței *(n.r.)*.

spintecat de limba de foc de zeci de mii de grade a plasmei, începu să cadă spre fund și pieri în beznă. Acvaplanul naturalistului se rotea în loc.

— Su Mima, răspunde ! Pericol !

Vînătorul ghinionist își ridică greoi capul și cu un ultim efort se îndreptă spre abisoscaf.

Aplecat deasupra accidentatului, Umbo îi urmărea reacțiile. Din cabina centrală răzbătea prin trapă glasul lui Igor Svetloum, care vorbea cu stația de urmărire de pe „Pacific VII". Su Mima își revenea încet. Respirația îi era scurtă și anevoioasă.

— Umbo, primul meu insucces ! Dar i-am găsit măcar un nume ca lumea : Electroferens curiosus ! Ei ?

Cosmobiologul clipi îngăduitor :

— Teribil ! Dar acum dormi !

Fixă emițătorul unui aparat deasupra prietenului său și coborî repede, închizînd trapa.

— Vom reveni înainte de kilometrul 12 ! încheie Svetloum. La revedere !

Întrerupse legătura, se ridică și privi tăcut chipurile celor din jur. Doina, Nyass, Arno Patterini cel tăcut... Iar jos — necunoscutul, poate moartea. Încotro vor îndrepta asaltul ?...

— La masă ! spuse el scurt. Odihnă obligatorie ! Mircea va rămîne la postul C.N.S. și va dormi acolo. Trebuie să fim pregătiți pentru orice surpriză !

Fără a cere lămuriri, membrii echipajului urcară treptele. Rămas cel din urmă, Svetloum surprinse o întrebare a fetei :

— Su Mima a făcut bine ce-a făcut, Nyass ? Ar trebui să ne păstrăm forțele pentru marea încercare !

Medicul îi prinse mîna plăpîndă și i-o mîngîie cu gingășie.

Conducătorul expediției interveni însă cu asprime :

— Orice greșeală poate duce la eșuarea cercetărilor. Doar disciplina cea mai strictă asigură succesul expedițiilor...

Savantul trecu grăbit pe lîngă ei, coborînd spre cabina inferioară.

După-masă, Doina, Umbo și Patterini s-au retras în cabina de studii și odihnă de deasupra încăperii centrale. Pilotul a coborît la postul său, iar Igor Svetloum a rămas singur în fața hărții ce reprezenta „Constelația din ape". Un timp stătu aplecat peste ea, gîndindu-se la etapa următoare. Apoi se ridică încet și cu mîinile la spate începu să se plimbe. Nu-i era de loc somn.

„Să sperăm că agitația mea psihică nu se manifestă și la ceilalți !"

Şi poate că s-ar fi plimbat aşa timp de două ore dacă nu i-ar fi atras atenţia nişte zgomote uşoare ce veneau din direcţia unui difuzor al ecranului intern. Se îndreptă curios spre pupitrul de comandă. Pe ecran apăru în semiobscuritate cabina de odihnă, unde se aflau fotoliile-pat ale echipajului.

„Nyass Umbo doarme liniştit. Arno Patterini... hm ! studiază mereu fotografia soţiei înconjurată de copii şi jucăria dăruită la plecare de Nicol... Su Mima... Da ! Naturalistul lipseşte din cabină. Aha ! Uşa grea a magaziei acvaplanelor a rămas deschisă ! Desigur, îşi controlează iar aparatele... Cred că Doina, influenţată de calmul psihiatrului doarme..."

Bătrînul oceanolog se încruntă. De după paravanul mat al patului, fata privea în toate părţile. Ea păşi în vîrful picioarelor spre trapa deschisă. Patterini nu sesiză nimic. Igor Svetloum pricepu imediat că Doina va coborî. Se aşeză în fotoliu, prefăcîndu-se adormit. Auzi cum fata trece tiptil. Cînd deschise ochii, ea dispăruse spre postul C.N.S.

În primul moment, Igor Svetloum a fost tentat să procedeze aspru. Imediat însă se răzgîndi. Îşi amintise de tinereţe. „În primele expediţii adormeam întotdeauna cu greutate"...

De altfel nici Mircea Vrej nu se odihnea. Nu rămase surprins de apariţia fetei.

— Mircea, nu pot dormi !

— După cîte vezi, nici eu ! Dacă-l rugam, Umbo ne-ar fi procurat o porţie bună de... somn fără vise !

Cîteva clipe Doina tăcu, gîndindu-se la ceva.

— Ei hai, spune-mi, de ce-ai venit ?

— Cum arată „Constelaţia din ape" privită de aici ?

Mircea pufni în rîs.

— Asta era ?

Pilotul mînui cîteva pîrghii, răsuci un comutator şi în cabină se făcu întuneric. Pe ecranul central începură să tremure cîteva luminiţe. Aminteau de imaginile cerului văzut noaptea pe suprafaţa unei ape tulburată de pietricica aruncată de vreun copil.

— „Constelaţia" ? întrebă Doina.

— Da ! Dar trebuie să aştepţi, nu glumă, ca să poţi prinde o imagine clară.

— Şi eu care credeam că de-aici am putea observa...

Glasul fetei se frînse. Mircea Vrej nu mai întrebă nimic. Priveau nemişcaţi ecranul. Ce tăcere neobişnuită ! Dacă-ţi apleci urechea, poţi auzi inima pulsînd sub costumul albastru de protecţie. Ce linişte grea ! Cum poţi goni teama aceasta nemărturisită că te afli agăţat undeva, deasupra hăului lichid şi că din clipă în clipă te poţi prăvăli în afunduri ? Dacă n-ai zări luminiţele palide licărind jos, departe, noaptea din jur ar fi la fel de nepătrunsă ca şi întunericul morţii.

Mircea se scutură, înfiorat ca de o adiere rece.

— „Constelaţia I" a ajuns acolo, sînt sigur, aşa cum vom ajunge şi noi. Dar dacă ei mai sînt sau nu în viaţă nu ştiu.

Fata se depărtă cîţiva paşi, apoi se-ntoarse şi şopti:

— Mulţumesc, Mircea!

După care dispăru pe coridorul îngust.

Abisoscaful cobora către fundul oceanului. În stînga se conturau porţiuni din peretele rămas în urma prăbuşirii, pe care se observau succesiunea milenarelor pachete de strate. Studiul lor avea o importanţă deosebită pentru cercetările geologice făcute de Doina. Un mîl fin, roşiatic acoperea panta abruptă. Părea un abur uşor, plutind pe suprafaţa peretelui, din fundul neguros, încremenit şi mort.

— Cinci milimetri pe mileniu! Acesta este ritmul de sedimentare! spuse încet Doina.

Su Mima developase în cabina centrală discul automatului care înregistrase lupta sa cu monstrul marin. Strîmbînd din nas, îşi revăzuse la microvizor înfrîngerea cinegetică. Apoi părăsi jenat cabina. Trebuia să-i povestească pilotului aventura aşa cum se întîmplase, nu aşa cum putea fi interpretată.

...9 800... 850... 890...

Mircea Vrej îşi întoarse faţa spre „vînător":

— O mie de atmosfere! O tonă pe fiecare centimetru pătrat! Şi această presiune creşte. Nu ţi se pare că ne-am afla pe o rachetă cosmică? Numai în spaţiul extraterestru am mai întîlnit asemenea beznă. Acolo însă tot mai zăreai ceva stele, pe cînd aici, nimic...

— Şi ce folos că în stînga, la cîţiva metri de noi, se vede Pămîntul! îl completă Su Mima.

— Puneţi-vă căştile! răsună glasul ferm al conducătorului. Mircea! Două grade spre dreapta! Ne apropiem prea mult de versantul sudic.

— Atenţie! întrerupse Patterini. Temperatura apei a atins 29°. Indicii gravimetrici anormali.

— Stop! comandă Svetloum. Adîncimea?

— 10 615 metri! răspunse Mircea.

— Analiza indică prezenţa unui zăcămînt de sienit nefelinic *.

„Stăpînul stihiilor" se apleacă asupra hărţii. Degetele lui se mişcau nervoase de-a lungul diferitelor linii şi însemnări. Liniştea, întreruptă doar de loviturile cronometrice ale aparatelor, căpătă o prezenţă aproape fizică, apăsîndu-le umerii ca o greutate nevăzută.

---

* Rocă eruptivă abisală compusă din feldspat, nefelină şi un mineral feromagnezian *(n.a.)*.

— Comunicați imediat orice schimbări importante ! Su Mima ! Treci în compartimentul acvaplanelor ! Poate va fi nevoie să faci o mică deplasare. Nyass, rămîi pe loc ! Start !

Supapele tresăriră și se retraseră în cilindri, acționate de tijele de durberil.

10 650... 700... 760...

— Schimbări importante în frecvența ultrasunetelor ! anunță Patterini.

Un bîzîit abia perceptibil începu să se audă din toate părțile.

— Dacă viteza descrește, folosești din plin motoarele ! recomandă Svetloum.

În spatele vizorului oval, ochii pilotului căpătaseră reflexe metalice.

— Adîncimea ?

— 11 000 !

— Stop și lumina !

Prima rază alunecă în lungul peretelui, pipăindu-l. Apoi se desenară alta și alta, pînă cînd, pe o distanță de cîteva zeci de metri, bezna se retrase total. Acolo, sub limita superioară a prăbușirii, se ivi un prag imens de piatră, ale cărui povîrnișuri se estompau în clarobscurul înconjurător.

Fără a mai aștepta comanda, Mircea răsturnă abisoscaful în poziție orizontală. Nava coborî șovăitor, se apropie cu prudență de perete și pe ecrane apăru atunci o arcadă masivă, întunecată, sprijinită lateral pe pragul uriaș.

— Mircea, încet înainte ! Am respectat cu strictețe coordonatele transmise de Sinii Teci. Aici trebuie să se afle Peștera Cristalelor.

Pătrunseră sub bolta unei grote ale cărei margini nu se zăreau. Apa, limpede, lăsa lumina să pătrundă pînă departe.

— Vibrațiile aparatului au încetat ! Ne aflăm într-o zonă neutră, comunică geofizicianul Arno Patterini.

— Mircea, descoperă hublourile !

Doina tresări la pupitrul ei. Își desfăcu repede centura care-o fixa de fotoliu și se repezi în cabina pilotului, unde își lipi casca de cuarțul ultradur, privind încordată.

Se apropiaseră de peretele oval și neted. Lumina proiectoarelor se răsfrîngea în culori diferite, ca în jocul atrăgător al unor artificii. Sub ochii cercetătorilor strînși în jurul ecranelor apăru o aglomerare ciudată de cristale strălucitoare, roșii, verzi, galbene, albastre, de forme și mărimi variate.

— De necrezut ! murmură Doina. Această aglomerare de cristale pure într-un singur depozit este ceva unic pe pămînt ! Și toate sînt de beriliu !...

— Ceea ce nu pot înțelege, adăugă Arno Patterini, care venise lîngă fată, este această șlefuire a pereților. Grota parcă a fost săpată în acest depozit.

— Stop ! comandă Igor Svetloum. Arno Patterini, determină volumul zăcămîntului. Su Mima, ieși cu acvaplanul de tracțiune 5 D-8 și adu-ne cîteva probe de cristale !

— Pot întrebuința cinediscul ?

— Da ! Dar în 20 de minute revii ! Arno și Doina, începeți cercetările în peșteră !

— Ce costum de scafandru să folosim ? întrebă Patterini.

— Vă indic modelul M. 1.

În timp ce Igor Svetloum trecu în fața ecranului principal pentru a urmări acțiunea, Su, Arno și Doina se grăbiră spre magazia acvaplanelor pentru a-și lua costumele și pentru a alege materialele necesare incursiunii. Nyass Umbo le oferi ajutorul său.

Totul încremenise în noaptea și în tăcerea oceanului. Cîte un pește speriat și singuratic fugea de lumină.

Aparatul condus de Su Mima țîșni primul din abisoscaf.

După ce descrise cîteva volute largi, se așeză lin pe o platformă galbenă ieșită foarte ciudat din perete. Naturalistul părăsi imediat acvaplanul. Ținea în mîna stîngă cinediscul subacvatic. Dispăru în întunericul peșterii. Pe ecranele abisoscafului se mai zărea numai fascicului galben al farului de la costum.

Forme de viață luminescente se mișcau de colo-colo. Altele rămăseseră țintuite pe loc. Cine erau cutezătorii care destrămau bezna și tăcerea mileniilor ?

Doina și geofizicianul părăsiră și ei abisoscaful.

Igor Svetloum se aplecă deasupra microfonului, adresîndu-li-se :

— Atențiune ! Doina, Arno, determinați și mărimea peșterii.

— Am înțeles, răspunse Doina.

Nyass Umbo, care venise în cabina pilotului, i se adresă după o tăcere îndelungată :

— Mă simt ca un copil ajuns în mijlocul unor minunății de basm ! Teamă și uimire, bucurie și îndoială ! Gîndește-te ! „Conselația I" a trecut și ea pe-aici. Sîntem deci printre primii oameni ce-au pătruns sub această boltă... A ! Iată-l pe Su Mima care a și început să-și încarce acvaplanul cu fragmente de cristal.

Cei doi priveau pe ecrane munca naturalistului, cînd din difuzorul central răsună deodată un strigăt de femeie :

— Arno ! Ce crezi că poate fi !?

— Nu știu ! răspunse vocea geofizicianului.

— Dar acesta este un semn ! Un semn făcut de o mînă omenească !

— Nu este exclus...

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Igor Svetloum.

— Am descoperit un tunel înclinat. Într-un loc e desenat ceva. Parcă sînt niște cuburi suprapuse în jurul cărora se încolăcește o spirală.

— Abisoscaful poate ajunge acolo ?

— Da ! Galeria este largă și cilindrică ! Perfect cilindrică.

— Continuați cercetările !

— Bine, am înțeles !

Și în timp ce Su Mima aduce pe abisoscaf probele luate, să ne grăbim să-i ajungem din urmă pe cei doi membri ai echipajului care continuau să înainteze prin tunel.

Doina era tulburată. Semnul văzut nu putea fi un fenomen natural. Erau pe cale de a face o descoperire neobișnuită ? Pe aici trecuseră oameni ! Cînd și cum se întîmplase aceasta ? Arno Patterini își privea tot mai des cadranele contorului de la mîna stîngă. Acul subțire oscila nervos.

— Ne aflăm în apropierea unei formațiuni magmatice. Radiațiile sînt destul de slabe. Ar putea proveni...

Se întrerupse brusc. Tunelul se terminase. Pătrunseră într-o altă grotă.

— Avem prea puțină lumină ! Ori chemăm abisoscaful aici, ori ne întoarcem, spuse fata.

— Trebuie să cercetăm neapărat și această peșteră ! Să chemăm abisoscaful !

Îi cerură lui Igor Svetloum să vină cu nava.

Întorcîndu-se spre intrarea în peșteră, rămaseră surprinși : în lumina farurilor de la costum, văzură două arcade negre, susținute de colonade subțiri.

— Parcă-i o poartă ! murmură Arno Patterini.

— Poartă ? Așa s-ar părea ! răspunse Doina, tresărind la apariția unui pește care fugi imediat.

La venirea „Constelației II", urcară amîndoi pe bord. În scurt timp, își dădură seama că această a doua grotă era mult mai mare.

Și deodată, sub abisoscaful în mers, la lumina proiectoarelor prinseră a defila cristale uriașe, așezate în cercuri concentrice. În centru se deschidea o galerie verticală care se prelungea probabil undeva, în jos. Aceeași tăcere de moarte plutea peste tot. Cîteva viețuitoare se rostogoliră lent pe suprafața unui cristal.

— Un oraș ?...

— Poate ! îngăimă Su Mima care filma în dreptul hubloului.

— Cristalele sînt străbătute de canale cilindrice.

— Să presupunem că în condiții pe care noi nu le cunoaștem niște oameni au ajuns aici ! spuse Arno Patterini. Pentru că altfel ar însemna că această construcție a fost realizată la suprafață și a ajuns aici în urma unei scufundări. Există deja o legendă a Atlantidei, și noi nu mai putem crea

încă una! Fundul Oceanului Pacific n-a fost niciodată uscat Așa că...

— Ai dreptate! Înseamnă că orașul a fost construit direct aici, îl întrerupse naturalistul.

— De către cine?

— L-ai uitat pe căpitanul Nemo? Echipajul său ar fi fost interesat să ridice acest oraș și să nu divulge secretul.

— Prietene Su, interveni oceanologul, nu te hazarda în ipoteze necontrolabile! Propun să încetăm discuțiile. Cercetările ulterioare vor descifra și această problemă. Să trimitem imediat la suprafață observațiile noastre. Prima sarcină ne-am îndeplinit-o. Exploatarea cristalelor de beriliu poate să înceapă. „EGA 18" așteaptă! Mircea, întoarcem! La ieșirea din peșteră oprești. Doina și Arno Patterini, analiza fragmentelor aduse pe bord. Îmi dați fișa concluziilor...

Și așa a fost trimis mesajul.

Dar înainte de a porni spre „Constelația din ape", echipajul abisoscafului făcu o nouă descoperire: sub pragul peșterii, într-o scobitură, au găsit epava unei rachete. Su Mima a adus-o pe bord.

Racheta aparținea expediției anterioare. De unde fusese trimisă? Prora ei prezenta urmele unei ciocniri violente. Banda mesajului, închisă etanș într-o sferă metalică, era în parte distrusă.

Igor Svetloum nu reuși să descifreze decît cîteva cuvinte: „...ajuns... din ape... prag bacterian... ergem mai departe..."

„Mergem mai departe"! Pînă unde ajunseseră oare? Unde au dispărut? „Constelația din ape" ascundea și această taină.

Abisoscaful porni iar, în timp ce fiecare se gîndea tăcut la aceleași probleme:

Cine a construit Orașul mort?

Unde a dispărut „Constelația I"?

Igor Svetloum îi chemă la el pe Nyass Umbo și pe Su Mima. Discuția dintre ei a fost scurtă:

— Ce poate reprezenta pragul bacterian amintit în mesaj?

— Nu pot ști nimic precis!

— Nici eu, răspunse Su Mima.

— Luați toate măsurile posibile, pentru ca o eventuală invazie a acestor bacterii să nu se transforme într-o a doua tragedie...

— Vă gîndiți...

— Da! Nici o ipoteză nu trebuie exclusă!

*

...11 201... 11 275... 11 390...

Nava abisală aluneca pe lîngă un perete neregulat, de culoare cafenie. Straturi de grosimi variate, cu un colorit schimbător, se suprapuneau intermitent.

— Ce admirabile deschideri stratigrafice! strigă entuziasmată Doina. Aici zace istoria mută a Pămîntului.

...11 850... 11 900...

Bîzîitul acela îndepărtat se transformase acum într-un huruit monoton. Cu toată construcția lui specială, ultrasunetele își transmiteau vibrațiile asupra abisoscafului.

— Frecvența crește rapid! Intensitate peric...

Restul cuvintelor se pierdură într-un vîjîit asurzitor, care se năpustise din toate direcțiile. Ca la un semnal, indicatoarele aparatelor oscilară nervos.

În acel moment, prora navei se răsuci într-o spirală largă, apoi devie cu repeziciune spre dreapta, azvîrlită literalmente în sus după un unghi de aproape 90°. Vibrațiile produceau acum un vacarm de nesuportat.

Motorul se trezi cu vaiete prelungi. Cu un șoc pe care amortizoarele hidraulice n-au izbutit decît în parte să-l diminueze, „Constelația II" se repezi în jos. Timp de o singură clipă prora se smuci către dreapta, apoi reveni iar la loc. Peretele depresiunii se apropie fulgerător, pentru a se mistui înapoi încă și mai repede. Abisoscaful se cutremură ca o ființă vie, și ochii lui clipiră scurt, nedumeriți parcă.

Oamenii, cuprinși de o stare ciudată, amețiseră. Au început să-i doară dinții. Durerea ascuțită s-a localizat apoi în regiunea frontală a craniului. Puterile îi părăsiră. Mircea mai apăsă cîteva butoane, smuci pîrghiile direcționale, apoi se încovoie încet, prins în centuri; capul i se izbi de tabloul comenzilor.

Dincolo de pereții navei apa căpătase o vagă nuanță roșie. Ei însă n-o mai văzură. Cu motoarele oprite, nava cădea împinsă de inerție în hăul sîngeriu, dincolo de care se părea că viața a luat sfîrșit.

În cabina centrală se auzi pentru ultima dată apelul stației de urmărire:

— „Constelația"! „Constelația", răspundeți!

Apoi totul amuți.

Opt, zece, treizeci de metri nava căzu așa, vie și totuși lipsită de viață, pînă cînd forța cea năprasnică o prinse iar, o scutură, o zvîrli din nou spre perete, o rostogoli de cîteva ori și o împinse undeva, în jos, la întîmplare.

De două ori se repetă jocul acesta sălbatic. În două rînduri navigatorii plutiră sub umbra nedeslușită a morții, fără a mai găsi puteri să i se împotrivească. Iar înspăimîntătoarea prăbușire dură mult timp. Numai vuietul violent vîntura nava de la un capăt la altul. Abisoscaful avea parcă o mie de

corzi, prin care toate furtunile lumii se învolburau la nesfîrșit...

Cînd se opri și rămase nemișcată, „Constelația II" ţintea cu prora uriașul cerc de lumină de sub ea, cerc din ale cărui periferii se ridicau văluri de rubin către suprafață.

Dar sufletul navei părea că se stinsese.

Tăcere...

Tăcere apăsătoare și nesfîrșită.

CAPITOLUL IX

Lanțul surprizelor

Su Mima deschise încet ochii, aruncînd în jur o privire nesigură. O zări pe Doina rostogolită pe lîngă perete. Centurile care o fixaseră în fotoliu fuseseră dezlegate și atîrnau legănîndu-se încă. Era exclus să se fi desfăcut singure. Deci fata dorise să-i ofere cuiva ajutorul. Cui oare?

Naturalistul se ridică greoi și, clătinîndu-se, păși către ea.

— Ce se întîmplă aici? șopti Umbo, încă buimăcit.

— Repede! Doina! Vezi ce i s-a întîmplat!

Coborîră împreună spătarul fotoliului, culcînd-o pe fată. Umbo o cercetă atent, pe cînd Su Mima îi scotea casca.

— Leșin trecător, provocat de o puternică stare de inhibiție a centrilor nervoși respiratorii, la care s-a asociat și o tulburare funcțională a cordului. Proba unei emoții deosebit de intense.

— Frumoase urmări mai are „dansul" nostru! comentă Svetloum, apăsîndu-și tîmplele.

Patterini oftă.

După injecția administrată, Doina își revenise. Înfrigurate, privirile-i rătăciră asupra celui aplecat către ea.

— Nyass... Nu ți s-a întîmplat nimic?!

Ochii lui Svetloum licăriră de înțelegere.

— Umbo, te rog, vezi de ce tace Mircea!

Pilotul zăcea nemișcat, cu fruntea pe tabloul metalic. Casca avea vizorul sfărîmat de o lovitură puternică. Medicul își luă trusa și coborî la postul C.N.S. Ajuns acolo, își strînse buzele, contrariat. Fruntea lui Mircea era brăzdată de o tăietură adîncă, iar sîngele îi cursese pînă pe pieptul costumului. Pilotul își trecea într-una palmele de-a lungul obrajilor, încercînd să înlăture sîngele, și verifica aparatajul.

Nu peste mult timp, Svetloum transmise stației de urmărire cele întîmplate:

— Cauza care a determinat acest fenomen sînt tot ultrasunetele. În stratul ultim, datorită intensității enorme a vibrațiilor, elementele în suspensie s-au antrenat într-un dans

haotic, iar convertizoarele automatelor de direcție, căutînd zonele de pericol minim și negăsindu-le, ne-au dat peste cap abisoscaful !

Adunați în jurul bătrînului savant, abisonauții își concentraseră atenția asupra noului peisaj apărut pe ecrane. Cu un pansament ușor la frunte, Mircea Vrej aștepta comenzile.

O lumină roșiatică îi învăluia ca un nor gigantic. Sub dînșii — la ce adîncime oare ? — tremura în irizații palide o centură ale cărei margini se pierdeau difuz de jur împrejur. Umbre fantastice dănțuiau acolo, la periferie, în culori neobișnuite, cînd albe și strălucitoare, cînd portocalii, galbene sau verzi. Se rostogoleau, se împreunau în vălătuci denși și greoi, se subțiau apoi în înălțimi, șerpuiau și dispăreau.

— Temperatura apei ? întrebă Igor Svetloum.

— Plus 19°C ! răspunse Mircea.

— Presiunea ?

— 1 230 de atmosfere.

— Intensitatea ultrasunetelor ?

— Medie !

— Arno, observațiile !

— Anomalii gravitaționale absurde mă obligă să nu pot efectua nici un calcul !

— Mda !... Iată-ne, așadar, în imediata apropiere a „Constelației din ape" ! Mircea, coboară, te rog, pe diagonală ! Să cercetăm marginile conului vulcanic !

Afundarea reîncepu. Lumina creștea rapid în intensitate cu cît se apropiau de marginea craterului. Inelul periferic părea format din miliarde de beculețe așezate unul lîngă celălalt. Suprafața lui se estompa în învolburările norilor de soluții policrome, care se difuzau încet în uriașa masă lichidă. În curînd, acestea îi învăluiră. Vizibilitatea scăzu simțitor.

Navigatorii observară că sub inelul luminescent, la vreo zece metri mai jos, se găsea un canal lat de peste 400 m, din care se înălțau tumultuoasele emanații. Dincolo de acest canal, unde se părea că materia clocotește, începeau marginile negre și neregulate ale conului vulcanic.

Un robot trimis de oceanolog luă o probă din centura luminoasă ce acoperea lava. Doina calculă ceva cu repeziciune, privind indicatoarele vulcanometrelor. Umbo își dădu seama că s-a produs cu ea o transformare neașteptată, un fel de uitare de sine în fața acestui moment așteptat și pregătit de atîta vreme. Căuta fata retrasă, tăcută și puțin timidă și nu găsi decît un om de știință tenace, ale cărui temeri și îndoieli se ascunseseră unde nici el nu putea ghici. Su Mima își lăsase cinediscul în mîinile lui Patterini, așteptînd încordat, alături de Svetloum, aducerea probei.

În sfîrșit, robotul se întoarse. Sfera de sub obiectivul microscopului se umplu cu lichid.

— Bacterii ! exclamă Svetloum. Bacteriile care ne-au parvenit la „Pacific VII" o dată cu fragmentul de euclaz. Era și de așteptat !

— E o asociație imensă ! completă febril naturalistul. Așadar, tocmai inelul acesta de bacterii luminescente e observat pe stația de la suprafață. Interesant ! Doina, de ce erupția se manifestă circular ?

— Pentru că există probabil ceva care împiedică magma să iasă prin centru ! Trebuie să verificăm !

— Să fie un dop de lavă solidificată ? interveni Arno.

— Erupția e de tip hawaian, adică o scurgere lentă și continuă de magmă, fără explozii ; considerînd și temperatura scăzută a apei datorită acestor bacterii termoabsorbante, s-ar părea că ai dreptate, Arno ! E necesară totuși o incursiune spre centrul conului.

— Așadar, bacteriile le-am găsit ! se mulțumi oceanologul să conchidă.

Mircea puse nava în mișcare. Nu parcurseseră încă primele sute de metri cînd Svetloum observă o sclipire albastră.

— Iată !

Un gigantic cristal piramidal părea un giuvaier al oceanului. Pe fețele lui jucau reflexe puternice.

— Ar fi interesant de știut cum a ajuns aici, lîngă circumferința interioară a inelului ! Ciudat ! Magma de dedesubt nu s-a ridicat pînă la el... S-ar putea întîmpla ca în străfundurile planetei să existe un adevărat zăcămînt de beriliu, în care materia fierbinte să fi format o spărtură, luînd cu sine cristalele. Astfel am avea și o explicație asupra apariției peșterii cu cristale.

— Trebuie să mai existe și altele ! spuse Vrej, pornind din nou motoarele.

Într-adevăr, ceva mai departe găsiră un grup de cristale puțin mai mici decît primul. Unul dintre ele era spart. Su Mima luă cinediscul de la Patterini, începu să filmeze și exclamă ca pentru sine :

— Ei, ar trebui să ies cu un acvaplan ca să pot lua imaginile ca lumea ! Ecranele deformează orice contur !

— Ecranele nu deformează nici un contur ! îi răspunse oceanologul parcă supărat că e întrerupt din gînduri. Și nu-ți permitem să-ți mai riști viața. Mircea, revino deasupra craterului ! Trebuie să găsim locul pe unde a pătruns mai departe „Constelația I".

— Cum, și cristalele rămîn aici ? sări naturalistul.

— Le vom lua la întoarcere ! Puneți-vă căștile, vă rog, și rămîneți la posturi ! Legătura cu stația de urmărire !

Relată ultimele descoperiri, transmițînd totodată ipotezele lor și calculele Doinei. Su Mima, deziluzionat oarecum de refuzul bătrînului, încercă să se despăgubească filmînd grupul

de cristale. Înainte de a-și pune casca, fata se adresă lui Umbo :

— Nyass ! N-ai văzut nicăieri... vreo urmă a celor dispăruți ?

— Nu, Doina ! Medicul se-nduioșă de neliniștea ei. Lasă... Vom cerceta noi mai tîrziu !

Ea suspină abia auzit.

Abisoscaful ajunsese exact în centrul conului vulcanic. Lumina împrăștiată de inelul exterior nu pătrundea pînă aici, și la comanda lui Svetloum fură aprinse proiectoarele. Cu ajutorul lor distinseră la o adîncime de circa 200 m de gura craterului o masă convexă întunecată.

— Să luăm și de aici o probă ! ceru Doina.

Microscopul intră din nou în funcțiune.

— Bacterii ! Su Mima, cum le-ai putea clasifica ?

— Specie încă necunoscută ! veni răspunsul. Asemănătoare în mod parțial cu cele luminescente. Nu pot găsi însă toate caracteristicile, fără o experimentare prealabilă. Presupun doar că ar conține cuarț și că... produc ultrasunetele !

— Așadar, ceea ce luam noi drept dop de lavă e de fapt un prag bacterian. Nu poate fi decît pragul bacterian amintit în mesajul „Constelației I" !

Cele spuse acum de Doina clarifica deci ipoteza drumului urmat de expediția anterioară.

— Comunicați la suprafață toate datele, comandă Igor Svetloum. Mircea, vom putea folosi plasma ?

— Da ! Dar nu știm încă ce este dedesubt !

— Dedesubt nu poate exista decît dopul lavei solidificate.

— Și eu cred acest lucru, spuse Doina. În cazul cînd ar fi existat magmă, pragul bacterian ar fi fost distrus de temperatura foarte ridicată... Această ipoteză mă obligă să cred că expediția anterioară n-a putut să dispară din cauza lavei. Trebuie să mergem mai departe.

— Sînt de acord, zise oceanologul. Vom coborî pînă unde se poate în jurul convexității și abia apoi vom trece prin bacterii. Lasă convertizoarele de direcție în funcțiune, dar blochează-le pentru 1500 megahertzi și intensitatea Z 4. Nava se va întoarce automat dacă vibrațiile trec peste această limită ! Gata, Vrej ? Bine ! Atunci atenție și — start !

Abisoscaful coborî ajutat doar de camerele de balast. Curînd prora lui atinse suprafața bombată. Se produse un șoc.

— Duritate de rocă ! rosti Vrej, declanșînd electrodezagregatorul.

Fulgerele imense se succedară la intervale scurte sub impulsul automatului cuplat cu cronometrul de bord. Nava abisală rămase o clipă nemișcată ca și cum n-ar fi putut

trece, apoi se înclină abia simțit spre dreapta și-și continuă coborîrea. În curînd se afundă complet, lăsînd în urmă un tunel larg, care dispăru instantaneu.

Fără a mai cerceta indicatoarele, pilotul constată că se aflau în mijlocul unui flux ultrasonor care intrigase atîta vreme pe pămînteni. Totul prinse a vibra în jurul său, începînd cu geamurile scalelor și terminînd cu el însuși; își simți dinții izbindu-se dureros între ei și în fața ochilor prinseră să-i joace puncte luminoase. Dacă n-ar fi existat oberoniul, „Constelația II" s-ar fi sfărîmat de mult, iar pasagerii ei și-ar fi găsit moartea în bezna apelor. Oricare ar fi fost însă puterea de reflectare a acestui metal, vibrațiile tot i se transmiteau, făcînd să vuiască întreaga navă. Pe ecranul din fața sa, Mircea Vrej observă coloanele de plasmă umplînd cu strălucire un spațiu restrîns, înghesuite parcă și încercînd să scape în afară.

Încet, după mai multe minute, golul de sub prora abisoscafului începu să se mărească. Pilotul deveni și mai atent. Un val de lumină, pe care nu-l putu observa la început datorită scînteilor electrice, înecă ecranul. Fulgerele se pierdeau acum în gol.

Înainte de a le întrerupe, nava căzu brusc în masa lichidă, unde nu mai existau bacterii. Mai mult de o treime din ea părăsise masa microorganismelor, cînd un bubuit înspăimîntător îi cutremură pereții, urmat de scînteile împrăștiate pe toată suprafața panoului de bord. Luminile se stinseră ca la un semnal, iar corpul aparatului se răsuci ciudat pe o parte, rigid și vlăguit de putere.

Numai automatul, scos de sub comenzi de către scurtcircuit, continua să declanșeze o ploaie de fulgere inutile. Impresionanta scînteie ce învelise o clipă nava se stinsese, dar nu mai înainte de a o fi rănit de moarte. Ea își continuă căderea și orice efort al pilotului de a o opri a fost zadarnic.

*

Cînd se dezmeticiră, se aflau într-o cavitate enormă, pe care un timp o socotiră drept grotă și căreia nu-i puteau distinge cu claritate pereții din partea opusă. „Constelația II" străbătuse oblic pragul bacterian, astfel că ieși dintr-însul la circa 3 km de margine. Prima măsură a pilotului a fost să conecteze rețeaua de alimentare a sursei energetice de rezervă. Proiectoarele se reaprinseră, mărind intensitatea luminii înconjurătoare. Atunci au apărut pe ecrane două șiruri de liniuțe argintii verticale, ce înconjurau periferia boltei de microorganisme, chiar pe linia de contact a acesteia cu peretele grotei.

— Mircea, care este gradul avariei? întrebă conducătorul.

— Gradul doi! răspunse neputincios pilotul. S-a produs un scurtcircuit care ne-a blocat aproape întreg sistemul comenzilor. Trebuie să scot apa din camerele de balast și să opresc declanșarea descărcărilor electrice!

— Apucă-te imediat de lucru! Dumneata, Arno?

— Toate aparatele scoase din uz!

— Așa!... Su Mima, încearcă deocamdată să filmezi luminile acestea verticale, care înconjură pereții grotei. Datorită avariilor nu ne putem apropia să le cercetăm direct!

— Motoarele atomice din pupă nu răspund la comenzi! comunică Mircea Vrej. Ca să pot goli watterbalasturile *, e necesar să deschid supapele prin exterior!

— Întoarce nava!

— Cîrmele nu mai funcționează!

— Atunci oprește descărcările și așteaptă să coborîm pînă la fundul cavității. Cu ce viteză cădem?

— Circa 20 cm/s! Aparatele de măsurat au ieșit din circuit!

Igor Svetloum își plecă fruntea, încruntîndu-se.

— Legătura cu suprafața!

— ...Stația nu răspunde la apeluri!

Clipele începură să treacă greu, lovind în tîmple ca niște ciocane, fără cruțare și fără răgaz. Dintre toți, numai Su Mima își păstrase obișnuita expansivitate, ignorînd parcă dramatismul situației în care se găseau.

— Am folosit filmarea accelerată! îi spuse el lui Svetloum, scoțînd fotodiscul din cineimprimator. Filmarea aceasta este indicată în general pentru cercetarea fenomenelor necunoscute. Să vedem ce a ieșit!... A, uite ceva interesant! Observați? Linia luminoasă văzută de noi este în realitate urma lăsată pe retina noastră de un punct strălucitor ce se mișcă pe verticală cu o viteză uluitoare!... Mă duc să pregătesc un acvaplan!

— Bacterii! strigă Mircea Vrej tăindu-i tot elanul. Din nou bacterii. Descărcările plasmei nu pot fi întrerupte cu nici un chip, legăturile panoului de bord fiind avariate.

— Scoate din circuit aparatele care au mai rămas întregi și ecranele de comunicare! Vom trece și acest prag bacterian. Nu părăsiți fotoliile!

Mircea își dădu seama și fără ajutorul indicatoarelor că efectul fulgerelor este scăzut. Vuietul vibrațiilor scăzuse, de asemenea, în intensitate. Pătrunderea în noua cupolă de microorganisme se făcea mai greu, mărindu-i sentimentul de neputință, care se amesteca totuși cu un fel de mînie din ce în ce mai violentă.

---

* *Watterbalasturi:* compartimente speciale prin care apa, absorbită ori eliminată, produce scufundarea sau ridicarea submersibilelor *(n.a.)*.

Pe dibuite trase din caseta uneltelor un cablu multifilar, lung și subțire, hotărît să încerce cu el un ultim mijloc de restabilire a legăturilor, un mijloc primejdios, dar realizabil. Nu mai luă în seamă trosnetul celei de-a doua scîntei care străbătu abisoscaful. Mîinile lui pricepute conectau un capăt al cablului la bornele pe jumătate topite, în așteptarea luminii care va ajuta să facă restul.

În sfîrșit, auzi în radiotelefon glasul oceanologului, care-i cerea să restabilească circuitele de alimentare cu sursa de rezervă. Tubul fluorescent din cabină se reaprinse. Mircea, vîrît cu tot corpul sub panoul de comandă, deschise clapetele care comunicau cu extrema prorei. Orificiile clapetelor sînt destul de largi ca să permită trecerea unui om, chiar dacă acesta poartă costum special de protecție...

— Același peisaj ! constată Doina, ieșind pentru prima oară din tăcere.

— Sînt curios să știu care poate fi originea acestor dungi luminoase... De fapt, nici nu sînt dungi ! oftă Su Mima. Pe film se vede clar că razele trec printr-un cristal, ba chiar n-aș exagera să presupun că e vorba de fenocitul roșu, deși faptul că lumina nu l-a decolorat este într-un fel o infirmare a ipotezei...

— Nici nu-l putea decolora ! îl asigură Patterini. Cristalele reflectă doar razele proiectoarelor noastre. După părerea mea, cristalele s-au produs într-un zăcămînt metamorfozat de vecinătatea magmei și au ajuns aici aduse de materia fierbinte în erupție. Iar sursa care se mișcă pe verticală cu viteză fantastică este punctul de concentrare a unei noi forme de energie conținută de cristal

— Nu te hazarda în afirmații necontrolate ! riposta „vînătorul", cu experiența tristă a articolului său științific.

Discuția se opri aici, fiindcă Svetloum îl chema pe pilot și nu primea răspuns. Nava continua să cadă cu aceeași viteză, și nici descărcările electrice nu se opriseră. După mai multe apeluri, bătrînul coborî prin trapă la nivelul inferior. Tocmai atunci își făcu și Vrej apariția. Costumul îi era rupt la umeri și la coate, iar pe mîini i se vedeau în cîteva locuri arsuri mici. Pansamentul de pe frunte i se umpluse de sînge.

— Ce-i cu dumneata ?

— Nimic ! zîmbi obosit tehnomecanicul. Am făcut o reparație.

Mînui comutatoarele și lumina șerpuitoare a trăsnetelor din prora abisoscafului se stinse. Nava mai aluneca încă, lent, prin apa opacă, spre terenul solid pe care încă nu-l întîlnise.

— Meriți cea mai aspră pedeapsă ! amenință oceanologul, înțelegînd pericolul la care se supusese Vrej. Hai repede sus,

la Umbo! Ține minte bine: a doua oară să nu se mai întîmple!

Pilotul se strecurase pînă la mecanismele de transmisie, restabilind legătura lor cu întrerupătoarele prin cablul multifilar. Era de ajuns o singură neatenție în mînuirea conductoarelor electrice și avaria nu mai putea fi înlăturată.

Su Mima apăru pe ecranul de comunicație cu o mină contrariată și zăpăcită:

— Un nou strat de bacterii! Al treilea!

— Oprește nava! comandă Svetloum. Haide sus!

Ajuns în cabina centrală, bătrînul savant scrută chipul colaboratorilor săi, după care se așază fără grabă în fotoliu.

Nimic din ceea ce crezuseră că vor găsi aici nu li se înfățișa navigatorilor. Se așteptau la un focar clocotitor de magmă, la o luptă aprigă cu temperaturile uriașe, la momente de hotărîre și eroism, la orice altceva decît la aceste cavități separate de către bacteriile dispuse în cupole înalte și largi. Realitatea contrazicea ipotezele lor.

— Prieteni, începu Igor Svetloum, nu pot găsi deocamdată decît o singură explicație pentru ultimele noastre descoperiri. Un dop de lavă întărită a astupat la un moment dat craterul central al „Constelației din ape", silind materia fierbinte să erupă lateral. Apoi au apărut aceste bacterii, de existența cărora nu știusem pînă acum. Prin ultrasunetele pe care le emit, ele au dezagregat dopul de lavă, adunîndu-se în asociații acolo unde cristalele observate de Su Mima degajă energia necesară proceselor lor vitale. Arno a lămurit proveniența acestor cristale și eu îi adopt punctul de vedere. Am trecut două praguri bacteriene, pentru a întîlni acum un al treilea...

— Dar mai departe, îl întrerupse naturalistul, mai departe ce ne-o aștepta?

— Mai departe, putem presupune că vom da peste restul dopului de lavă solidificată. Bineînțeles, dacă nu mai există alte straturi de bacterii. Dumneata ce crezi, Doina?

— Părerea mea e că pragul de microorganisme întîlnit este ultimul. Dopul de lavă nu putea avea o grosime prea mare.

— Dar de ce n-au fost dezagregate de bacterii și marginile lavei întărite? întrebă Su Mima.

— Poate fiindcă ultrasunetele sînt dirijate drept în sus, îi răspunse Patterini.

— În concluzie, reluă cuvîntul comandantul abisoscafului, s-ar părea că în linii mari misiunea încredințată nouă de omenire s-a încheiat. După noi vor veni alte expediții, care să supună și să capteze energia vulcanului. Așa că ar trebui să ne întoarcem. Și tocmai aceasta e problema pe care vreau s-o discutăm. Abisoscaful nostru este avariat, așa că nu ne putem înapoia imediat. Afară de asta, n-am reușit să dove-

dim că dincolo de cel de-al treilea prag bacterian se găsește lava solidificată...

Bătrînul savant tăcu o clipă. Avea privirea concentrată și gravă, fața obosită. Toți se uitară la el cu inima strînsă. Știau prea bine ce se petrece în sufletul său.

— În sfîrșit un alt obiectiv, pe care nu l-am dus pînă la capăt: n-am fost în stare să descoperim ce s-a întîmplat cu „Constelația I". Noi știm că echipajul ei avea posibilitatea să fabrice oxigen din apă și dispunea de hrană pentru un an de zile. Așadar, excluzînd cazul că s-a produs o explozie, s-ar putea ca pe fundul acestui crater să dăm peste membrii expediției anterioare. Curiozitatea științifică și dorința de a-i salva pe tovarășii eșuați aici... ca să nu mai vorbesc de simțămintele mele de tată, m-ar îndemna să aleg continuarea drumului nostru spre fund. Datoria însă de a nu primejdui viața voastră mă obligă să mă feresc de hotărîri pripite și sentimentale. Iată ceea ce trebuie să discutăm acum. Fiecare dintre noi e necesar să aibă conștiința că, oricare va fi decizia elaborată în comun, aceasta este cea mai bună.

Nici unul dintre cei de față nu s-ar fi dat înapoi să-și sacrifice viața pentru succesul expediției lor, deși ultimele întîmplări le pricinuiseră o legitimă neliniște. Educația pe care o primiseră de la cea mai fragedă vîrstă era mai puternică decît orice frică. Felul în care le vorbise Svetlotim le risipise însă și aceste firești temeri pe care cei mai căliți oameni le au în fața necunoscutului. Umanitatea și înțelepciunea comandantului lor le umpluse tuturora sufletul de o mare căldură.

— Fără doar și poate, izbucni entuziast Su Mima, vom coborî!

Și dorind cu tot dinadinsul să aducă argumente în favoarea acestei idei, spuse:

— La urma urmei, de ce să nu v-o declar: fantezia îmi dictează să presupun că toate ciudatele fenomene întîlnite de noi sînt opera unor ființe gînditoare. Nu uitați orașul pe care l-am descoperit...

— Acela era un oraș părăsit, un oraș mort, obiectă Nyass Umbo.

— Cît privește ipoteza că ne-am afla înaintea vestigiilor lăsate de niște astronauți veniți din altă lume... aceasta este, din păcate, doar o poveste bună pentru fiul meu, Nicol... Ne-ve-ro-si-mi-lă!

— Și totuși, nu se dădu bătut naturalistul, urmele unor asemenea vizitatori reprezintă un fapt cert!

— Dă-mi voie! se împotrivi Patterini. Nu neg valoarea științifică a paleoastronauticii, dar nu cred că cercetările ei de pînă acum sînt satisfăcătoare.

— Desigur, multe probleme au rămas deschise pînă azi,

interveni din nou Umbo. Totuşi există fapte concrete, de necontestat...

— Cred şi eu! strigă Su Mima, bucuros de ajutorul primit. De pildă, bizara construcţie de pe Lună.

— Cele două figuri în formă de pod şi tunel? întrebă Arno. Primele zboruri extraterestre le-au confirmat existenţa, dar nu şi autenticitatea. De ce n-ar fi apărut pe cale naturală în urma cutremurelor care au însoţit activitatea vulcanică selenară?

— Dar, reluă medicul, despre tectite ce zici? Despre bobiţele acelea sticloase, conţinînd izotopii radioactivi de aluminiu şi beriliu şi a căror vîrstă atinge doar zece milenii.

— Poate fi o probă, dar nimic nu ne opreşte să admitem provenienţa lor din meteoriţi!

— Şi harta din Anzi? Pe un platou de la 6 000 m altitudine s-a descoperit o hartă a cerului săpată în piatră, cu stele vizibile numai prin telescoape puternice. Să nu pretinzi că indienii ar fi desenat harta, după ce au descoperit telescopul! continuă Su Mima.

— După cum nici triburile africane antice n-ar fi putut ridica platforma din plăci uriaşe de piatră de la Baalbek! Acestor realităţi nu mai am ce să le opun! Dar de unde au venit astronauţii? Pe planetele sistemelor apropiate de noi ştii bine că nu există fiinţe raţionale...

— Da, însă acum 54 de ani n-am recepţionat un mesaj cosmic pe unde gravitaţionale? Mesajul nu vine din partea unor oameni ca şi noi?

— Hm! Nu pot să adaug iar decît... ne-ve-ro-si-mil! şi Arno Patterini făcu o figură ca şi cînd ar fi vrut să încheie discuţia asta absurdă.

— Mă faci să sar în sus ca un delfin! strigă Su Mima. Dar acest mesaj nu confirmă din plin legătura ce-ar putea exista între el şi impresiunile giganticului radiotelescop descoperit în Rhodezia? Ei? Nu e ve-ro-si-mil?...

Oceanologul zîmbea amuzat. Atît gravimetristul cît şi naturalistul se menţineau dîrji pe poziţiile lor şi nu s-ar fi putut prevedea care dintre cei doi îl va convinge pe celălalt. Bătrînul observase însă că încordarea produsă de surpriza ultimelor descoperiri se risipise complet. Şi atunci, spre uimirea tuturora, comandantul navei găsi cu cale să-i dea o „lecţie" în public lui Su Mima, deşi intenţiile lui fuseseră cele mai bune.

— Su Mima are oarecum dreptate! spuse Igor Svetloum. Dar s-a situat pe un punct de vedere extremist. Susţinînd întru totul teoria lui, putem intra în fantastic. În discuţiile de acest gen este necesară o armătură ştiinţifică solidă. Deocamdată nu o avem. Semnalele din Cosmos trebuie mai întîi descifrate. Pînă atunci nu putem şti nici măcar dacă sînt semnale.

Am observat de mult, dragă Su, că ești foarte pripit. Asta te împinge la afirmații și la fapte necugetate îndeajuns. Acum cîteva ore ți-ai riscat viața luptînd cu peștele acela necunoscut, iar în acest moment ai făcut cîteva afirmații necontrolate.

— Eu... dorisem să mai destind atmosfera...

— Știu, ai reușit s-o faci! Dar în clipa cînd te vei mai pripi, te voi trimite cu un acvaplan înapoi la suprafață. Nu trebuie să pierzi timpul atît de prețios cu astfel de lucruri. Nu vedeți ce bogată e realitatea în manifestările ei? Cine se așteptase să găsim aici în loc de magmă bacterii? Cine știe ce monștri s-au putut refugia aici? În mezozoic au existat reptile gigantice de zeci de tone și de zeci de metri. Nu e de loc exclus să le întîlnim aici!

— Așa cum li s-a-ntîmplat marinarilor de pe submarinul „Pionier", a cărui călătorie prin oceanele Atlantic și Pacific a fost relatată de G. Adamov în „Taina celor două oceane"! spuse Arno Patterini.

— Atunci s-ar putea ca astfel de monștri să fi distrus „Constelația I".

— Nu spun că este chiar așa! răspunse oceanologul. Dar toate acestea trebuie să ne facă să fim mai circumspecți. N-aș vrea ca tocmai Su, cel mai indicat dintre noi să descopere și să studieze acești monștri, să piară datorită cutezanței lui exagerate. Tocmai faptul că expediția anterioară a dispărut e un indiciu care să ne mărească atenția. De aceea repet, Su, la prima aventură nesăbuită te trimit înapoi!

Apoi oceanologul se întoarse către ceilalți cercetători.

— Ei, ce credeți, sîntem îndeajuns de pregătiți pentru a continua cercetările? Vă ascult! Poftim, Mircea!

— E necesar să coborîm mai jos pentru că trebuie să efectuez un control amănunțit al navei și să-i repar defecțiunile. În afară de asta, vom putea verifica ipoteza dv., deci vom putea ști totul nemairiscînd nimic în plus față de ce am riscat pînă acum fără să vrem. Astfel temeritatea este exclusă!

Svetloum nu-și putu reține un zîmbet.

— Și eu sînt pentru coborîre! zise Doina Lan. Ca să-mi dau seama de toate fenomenele petrecute cu acest vulcan trebuie să fac o serie de cercetări, pe care de aici sînt în imposibilitate să le efectuez.

— Pînă aici dozimetrele și contoarele mi-au atras atenția asupra unor radiații destul de bizare. N-ar fi exclusă concentrarea în magmă a unor elemente grele, prețioase pentru industrie. Optez deci pentru coborîre, încheie Arno Patterini.

— Iar eu, interveni Su Mima, vreau să continuăm coborîrea pentru că trebuie să facem cercetările pînă la capăt. Numai așa vom putea descoperi ceva...

— Ca măsuri de protecţie, vorbi şi Nyass Umbo, sugerez un scurt tratament antiradiant şi întăritor, pe care-l vom completa acolo, jos, cu cîteva ore de odihnă.

Conducătorul expediţiei îi privi în ochi pe fiecare. S-a bucurat oare văzîndu-le tăria şi eroismul? Nimic din atitudinea sa n-a lăsat să se ghicească la ce gîndea...

— Umbo, şopti Doina pe cînd străbăteau, cu toate luminile stinse, masa bacteriilor, poate acolo vom găsi vreo urmă... Da?

El îi luă mîna subţire şi plăpîndă şi i-o sărută cu duioşie.

— Acolo! Acolo! Priviţi!

Sub ei, la aproape 100 de metri adîncime, într-o lumină dureros de intensă se vedeau pe ecrane denivelările uşoare ale unor roci viu colorate.

— Pregătesc acvaplanele! anunţă naturalistul, dispărînd către camera de ecluzare.

Mircea lăsă abisoscaful să coboare, neputîndu-l aşeza în poziţie reglementară datorită defecţiunii cîrmelor. Peste cîteva minute, acvaplanul cu Su Mima la bord apăru în centrul ecranelor. Parcurse cîţiva metri prin viteza imprimată de catapulta de lansare, apoi motorul aparatului intră în funcţiune.

Printr-o ciudăţenie inexplicabilă, Su Mima nu-l dirijă însă în volutele savante cu care-şi obişnuise prietenii, ci-l lăsă să înainteze dezordonat, pe o direcţie oblică. Mica navă atinse roca de dedesubt şi se opri. Naturalistul deschise portiera cu un gest liniştit, ieşind afară.

Trecură cîteva clipe de buimăceală...

— Presiunea! strigă Igor Svetloum prin radio. Care e presiunea!

— 12,3 atmosfere! îi răspunse naturalistul fără cea mai mică urmă de tulburare. Veniţi şi voi!

— Contravine tuturor legilor ştiinţei!

Atît mai putu exclama oceanologul. Se repezi, urmat de ceilalţi, spre ieşire. Pe acest mic drum, fiecare îşi controlă cu repeziciune etanşeitatea căştii.

Dar trapa era imposibil de deschis.

— Efectul avariei! spuse Mircea Vrej. Probabil că metalul a suferit modificări în straturile interioare. Să trecem prin locaşul acvaplanelor.

Locul unde se oprise „Constelaţia II“ era un fel de platou neted, terminat spre dreapta cu un prag uşor rotunjit, dincolo de care terenul cobora într-o pantă mult înclinată. Su Mima înotase cu mişcări largi pînă în marginea pragului şi împietrise acolo. Grupul abisonauţilor se avîntă către el.

Într-o firidă scobită sub platou, pierdută în umbrele stranii şi neregulate ale rocelor, zăcea nava abisală atît de cunoscută tuturora, nava care adăpostise expediţia anterioară...

Zadarnic își lipiră mîinile de învelișul ei, căutînd urmele vreunei spărturi. „Constelația I" era întreagă, la fel de întreagă ca și taina ce o învăluia.

Cercetătorii ?

Vor fi pierit, desigur, din pricina lipsei de aer sau poate din cauza foamei, după ce consumaseră mai întîi combustibilul motoarelor în încercări zadarnice de a ieși la suprafață.

Doina își lipise vizorul căștii de lupa hubloului neacoperit de obloane, încercînd parcă să zărească în interiorul abisoscafului vreo urmă de mișcare...

Sicriul comun de metal și sticlă, acoperit cu oglinda oberoniului ! Ce zguduitoare dramă s-a petrecut între pereții tăi, sicriu comun de metal și sticlă ?

Cu mîinile căzute de-a lungul corpului, părăsită de puteri și nădejde, fata privea silueta navei. Nu spuse un cuvînt. Îi lunecau ușor pe obrajii palizi fărîme de diamant lichid... Cu ochii pe jumătate închiși, oceanologul atinse brațul geofizicianului :

— Arno, care crezi că este cauza scăderii presiunii ?

CAPITOLUL X

Taina destrămată

Abisoscaful se odihnea în poziție verticală pe fundul fosei. Pilotul, în colaborare cu Nyass Umbo, care avea studii avansate și în domeniul mecanicii, aprecie timpul necesar reviziei la circa șase ore. Ceilalți membri ai echipajului hotărîră să cerceteze grota în amănunțime. Înarmați cu foreze electrice, capsule explozibile și conteinere speciale, acoperindu-și vizoarele căștilor cu filtre cenușii împotriva luminii prea tari — lumină ciudată a cărei origine nu putea fi bănuită —, ei se depărtară curînd de navă. Mircea și medicul își începură lucrul.

Su Mima își luase cinediscul cu două benzi de rezervă și, într-o casetă nu prea mare, o armă electrică. La plecare, Mircea îl cam ironizase :

— Să mă chemi, dragul meu, să-ți ajut la transportul prădei !

— În această lume a „minunilor" și fauna se poate naște din metal ! comentase vînătorul, surîzînd enigmatic.

Doina înota tăcută. Își aminti de o vacanță petrecută la mare cu fratele ei. Înotaseră departe, pînă n-au mai zărit nici țărmul. Priveau pescărușii rotindu-se în înalt, și sufletul le era senin, fără nici un gînd și fără nici o dorință. Dar nu trecu mult timp, cînd din radioul-brățară pe care-l purta el au răsunat apelurile neliniștite ale Corneliei... Soția lui George era din cale-afară de grijulie și nu-l lăsa să se depărteze niciodată

prea mult din preajma ei... George... Îl iubea tot atît de mult ca și pe Nyass. Găsise multe asemănări morale între ei...

— După părerea mea, continuă Patterini să argumenteze, bacteriile prin care am trecut sînt așezate ca niște tampoane în calea presiunii de pe fundul oceanic. E ceva foarte ciudat, recunosc, dar nu văd deocamdată nici o altă explicație.

— Absurdul își continuă jocul! rezumă Igor Svetloum.

— Cum s-ar spune, plutim în plin mister! Interesant...

Apa foarte limpede lăsa să se observe toate neregularitățile terenului. Roca gălbuie era străbătută de fîșii roșii, verzi, negre, aurii ca bronzul. De peste tot răsăreau movilițe multicolore, dealuri domoale și îngrămădiri haotice de bolovani.

Conducătorul expediției se opri pe o ridicătură, în jurul căreia străluceau mai multe blocuri albe. După cîteva minute de strădanii, perforatorul lui Su Mima desprinse un colț poros de rocă.

Doina studie îndelung fragmentul:

— Aliaj rezultat din separarea metalelor în masa magmatică profundă, foarte bogat în vanadiu și beriliu, la care se adaugă un procentaj scăzut de fier.

— Vanadiu? repetă Arno. Vanadiul este metalul locurilor lipsite de apă, deși formele lui hidratate se pot întîlni în substanțele organice. Absolut de neînțeles! Deci coloritul acesta fantastic este determinat de prezența sărurilor de vanadiu, care sînt coloranți strașnici!

— Toate legile naturii sînt anapoda aici! interveni naturalistul. Pe mine aproape mă surprinde lipsa florei și a faunei. Analizatorul îmi arată că apa e foarte bogată în oxigen, fapt din nou inexplicabil pentru această adîncime unde ar trebui să predomine bioxidul de carbon.

Într-un defileu îngust, Svetloum așeză o capsulă cu detonant. După explozie, certitudinea lor crescu. Erau înconjurați de aliaj metalic! Nu reușiseră să disloce nici măcar o fărîmă din bolovanii aflați la picioarele lor.

Su Mima, spunînd că în calitatea lui de naturalist nu este direct interesat de aceste cercetări geologice, obținu de la Igor Svetloum permisiunea să se întoarcă la abisoscaful „Constelația I". Aparatul trebuia cercetat cu atenție. Era imposibil să nu descopere vreo urmă.

Pînă la platou mai avea puțin.

Deodată se ghemui cu repeziciune și rămase nemișcat. I se păruse, ori în aceeași direcție cu el se deplasa o umbră? Suprafața imensei cavități era plină la tot pasul de gropi, falii, creste abrupte, între care lumina scădea în intensitate. El folosea toate aceste accidente de teren și, așa cum înota, părea că se tîrăște. Se convinse, în sfîrșit, că înaintea lui trecea o vietate. Instinctiv, înotînd numai cu o mînă, își pregăti arma electrică.

Despică apele cu iuțeală. Sări peste culmea unui delușor negru și alunecă felin de-a lungul versantului opus. Zări abisoscaful sclipind argintiu. Vietatea înainta direct spre el. „Vînătorul" se orientă și hotărît făcu o curbă largă, ajungînd chiar deasupra navei. O explozie îndepărtată icni surd! Vietatea încremeni în ascultare. Su Mima se răsuci și cu un salt demn de un delfin ajunse în apropierea ei. Corpul fuziform al animalului, ca și mișcările lui erau destul de ciudate. Pe laturile capului, aidoma unui con turtit frontal, luceau două puncte luminoase. Două perechi de înotătoare ventrale atîrnau, neputincioase parcă, iar coada lipsea cu desăvîrșire.

Su Mima holbă întîi ochii, apoi trase fără șovăire. Scînteia ricoșă pe corpul cu sclipiri metalice și se difuză în masa lichidă. Tot atît de surprinzător, în clipa următoare, animalul se întoarse brusc; lumina a șase proiectoare căzu pe fața naturalistului. Dezorientat, zăpăcit cu totul, el scăpă arma din mîini.

— Eu... iartă-mă, eu credeam...

La urechi îi ajunseră clinchetul cîtorva contacte și zumzăitul monoton al unui aparat. Apoi o voce omenească rosti:

— Ascult!

Vietatea raportă cu voce inexpresivă:

— În sectorul 4 B-12 a apărut un om străin cu comportări ciudate. A descărcat asupra mea o mare cantitate de electricitate, fără să cunosc motivele. A mai avut loc încă o explozie acum 68 de secunde. Aștept dispozițiile!

Răsună o exclamație puternică și vocea rosti cu greutate:

— ...bine... rămîi pe loc... Vom... Vin imediat!

„Animalul" luă poziție verticală, așezîndu-se pe trei picioare apărute din partea posterioară a corpului, după care se adresă lui Su Mima:

— Ce-ai avut cu mine, omule?

Naturalistul își mușcă limba. Nu visa! Văzu că automatul, căci ceea ce vedea nu era decît un robot, ține arma sa cu una dintre tentacule și o privește curios. Timp de o secundă îl stăpîni gîndul că ar putea trage asupra lui; pînă să se dezmeticească, arma dispăruse însă în pîntecul mașinii.

Șuierînd puternic, apăru un vehicul asemănător vechilor automobile, dar cu forme aerodinamice ideale, construit numai în unghiuri obtuze și străbătut de striații adînci, longitudinale. Aparatul se opri. Și din el coborî șovăind un om îmbrăcat într-un costum special, albastru, aidoma cu cel purtat de naturalist.

Su Mima se repezi spre el, căutînd parcă salvarea dintr-un pericol îngrozitor și iminent. Omul se clătina ca bătut de vînt, cu mîinile întinse spre vînător.

— Mă numesc... George Lan și sînt membru al expediției care... dv.?

— Noi... adică eu... Stai, că am uitat și cum mă cheamă! se bîlbîi Su Mima, oprindu-se brusc.

Interlocutorul lui plîngea. Plîngea liniștit, nemișcat.

Fericirea doare și amețește în același timp; pătrunde ca un firicel de sînge fierbinte spre inima care pulsează plină încă de neîncredere și spaimă. Cei doi bărbați căzură unul în brațele celuilalt.

— Am venit după voi! zise Su Mima.

— Știam că veți veni, că nu se poate să nu veniți!

Vocea monotonă a automatului răsună din nou:

— Vă predau obiectul cu care acest străin a încercat să împiedice fără motiv funcționarea normală a aparatajului meu!

George Lan privi arma electrică, apoi spre posesorul ei și rosti vesel:

— Credeai că este vreun monstru subacvatic? Nu-i decît un robot!

— A, robot! Bravo! și, cu un gest amical, Su Mima bătu mașina pe tentaculă. Încă de cînd am văzut bacteriile, cristalele... Igor Svetloum zicea...

— A venit și Igor Svetloum?

— Cred și eu, îi răspunse vesel celălalt. Trebuia să fie cineva care să mă muștruluiască. Or, dintre toți aceia pe care-i cunosc, nu-l admit decît pe el... A, nu-ți poți închipui ce mi-a făcut cînd am susținut că toate ciudățeniile astea s-ar datora unor astronauți veniți din altă lume!

Lan izbucni într-un hohot de rîs nemaipomenit, ceea ce-l entuziasmă și mai mult pe exuberantul naturalist. Vrînd parcă să-și exteriorizeze bucuria, Su Mima execută prin apă tot felul de figuri complicate, aidoma unui delfin adevărat; apoi strigă una dintre expresiile-i favorite:

— Ura, pentru cea mai înaltă formă de organizare a materiei! Cred că Doina va leșina cînd...

— Doina?! Doina e cu voi? Unde este? îngăimă George, copleșit de atîtea surprize. Și ceilalți?

— Luăm legătura imediat cu ei! Să mergem!

Umăr la umăr, cei doi înotau cu mișcări repezi. În urma lor, umbrele se ghemuiră unele într-altele, alungate de lumina care-i întîmpina strălucind, vie ca însăși bucuria revederii.

Brațele Doinei nu mai coborau de pe umerii lui George. Se ghemuise la pieptul lui, închizînd ochii. Sperase, așteptase această clipă timp de aproape un an, gîndindu-se la ea întotdeauna. Iar acum nu simțea decît o liniște imensă coborîndu-i în suflet, o liniște odihnitoare, care nu te mai lasă să gîndești la nimic. Tot astfel marea adoarme după furtunile lungi, uimindu-ne și încîntîndu-ne cu frumusețea ei.

În jurul lor, bărbații tăceau înduioșați. Există momente în care cuvintele nu-și găsesc rostul. Doar Igor Svetloum îl

atinse pe George cu o mînă tremurîndă, rugîndu-l parcă să privească și la el puțin. Nu întrebă, fiindcă nu îndrăzni să întrebe, dar Lan îi citise totul în ochi.

— Da, trăiesc... Adică... și ea, Inna! șopti dînsul.

Mîna oceanologului tresări și căzu apoi încet prin apă...

*

— Poftiți! îi invită George cu un gest larg, deschizînd portierele. Acvamobilul vă așteaptă!

Abisonauții se așezară pe banchetele elastice, sub apărătorile transparente ce-i protejau de curenții de apă formați în flancurile vehiculului decapotabil. Robotul se agăță de aparat spre pupă.

— Am auzit exploziile declanșate de voi și am venit în toată graba să vedem dacă nu s-a întîmplat iar un accident cu cristalele! explică Lan, pornind acvamobilul. S-a mai petrecut așa ceva cu un cristal de pe marginea craterului. Înăuntru era un automat de observație care s-a autodereglat și a făcut explozie.

— O bucată din cristal a ajuns pînă la „Pacific VII" ! îl anunță Svetloum.

— Nu mă miră. Alo! VK16, iei conducerea echipei a 8-a de control și o duci în oraș.

— Înțeles! se auzi o voce monotonă.

Robotul care-i însoțea părăsi acvamobilul, dispărînd în grabă.

— Oraș? Ce fel de oraș? izbucni Su Mima. Cred că ar fi timpul să ne explici totuși și nouă...

— Nu acum! Mai așteptați puțin.

Ajunseseră lîngă un con nu prea mare, situat în centrul cavității. Mașina luă înălțime. În acest con se deschidea un orificiu circular de aproximativ 500 m diametru, prin care se vedea apa luminată uniform pînă în adîncuri. Acvamobilul începu să coboare în spirală.

...Cercetătorii se aflau într-o lume la fel de ciudată ca și primele peisaje venusiene admirate de pămînteni, la fel de bogată ca și oazele găsite pe Marte. Nici cea mai avîntată imaginație n-ar fi putut concepe un tablou atît de neașteptat și de original!

Naturalistul își puse cinediscul în mișcare. Nici unul dintre membrii „Constelației II" nu știa că existența acestei lumi înconjurătoare cu care abia făceau cunoștință era numai începutul unor extraordinare întîmplări. Zadarnic încercau să-și spună că tot ceea ce vedeau era o plăsmuire a fanteziei! Impresiile erau prea vii, prea puternice și bogăția imaginilor îi readucea în permanență la uimire.

Coborau de-a lungul unor terase circulare care se pierdeau undeva, spre marginile acestei lumi. Apa de o puritate absolută era luminată constant într-un argintiu cu nuanțe de

bronz. Terasele, în număr de trei, construite la aproximativ 80 m una deasupra celeilalte, se susţineau prin coloane subţiri, spiralate. În numeroase locuri albul coloanelor indica prezenţa calcarului cristalin. În interiorul teraselor îşi găsea adăpostul o vegetaţie cum rar au întîlnit în cercetările lor submarine. Păduri imense de alge se legănau într-o continuă mişcare. Ce pictor putea găsi pe paleta lui infinitatea de culori a acestei flore ? Roşul, verdele, galbenul şi albastrul se amestecau în sute şi mii de nuanţe în lungul pereţilor vii. O faună la fel de bogată popula această a doua insulă Crespo *. Reuşeau să distingă pîlcuri întregi de vietăţi înotînd în toate direcţiile.

— Marea Sargaselor şi regiunile recifale ale Oceanului Pacific sînt dintre cele mai încîntătoare creaţii ale naturii oceanice ! spuse naturalistul. Ceea ce vedem aici însă depăşeşte orice... În condiţiile abisale... înseamnă că...

Su Mima îşi întrerupse vorbele, înăbuşindu-se parcă de admiraţie şi uimire.

— Nu înseamnă nimic, interveni cosmobiologul Nyass Umbo. Cum putem totuşi lămuri existenţa acestei faune şi flore la adîncimi atît de mari ? Multe dintre speciile din faţa noastră trăiesc numai în păturile de apă de la suprafaţa mărilor şi a oceanelor ! Cum au ajuns aici ? Adaptare la marile presiuni ? În acest proces s-ar fi produs schimbări radicale. Or, ceea ce vedem n-ar putea fi explicat decît prin intervenţia oamenilor !

— Vrei să spui că după ce li s-au creat condiţii identice au fost aduse aici de la suprafaţă ? spuse Arno Patterini.

— Da. Altă explicaţie nu există.

— Dar cine ? Cine ? murmură Arno, învins totuşi de logica faptelor.

Şi, ca şi cînd ar mai fi existat şi o altă soluţie care să infirme ipoteza, o întrebă repede pe Doina :

— Tu ce părere ai ?

— Nu pot afirma nimic pe moment ! Realizarea este însă, după cum spuneai tu, ne-ve-ro-si-mi-lă !

Atunci geofizicianul căută scăpare tocmai la cel cu care avea cele mai crunte discuţii contradictorii :

— Poate fi adevărat, dragă Su ?

— De la ultima discuţie însufleţită cu comandantul nostru, răspunse Su Mima aproape băţos, am căpătat reflexul prudenţei ştiinţifice. Cu toată bunăvoinţa de a-ţi da acum dreptate — pentru că, îţi dai seama, aş combate propriile-ţi teorii anterioare — sînt constrîns să-ţi spun : mă simt ca busola la polul magnetic !...

---

* Insulă despre care scrie Jules Verne în romanul *„20 000 de leghe sub mări” (n.a.).*

— Bravo, dragă Su ! Văd că pe calea asta în curînd ai să-ți reiei ciclul de articole științifice ! îl șicană Mircea Vrej. Putem cere însă informații de la George Lan...

Pesemne aluzia făcută de pilot n-a fost înțeleasă, deoarece George nu răspunse nimic.

Jos, sub ultima terasă, se înălța ceea ce Lan numise „oraș". Cuvîntul poate nu era nimerit pentru a defini uriașa aglomerare de cristale, șlefuite în cele mai surprinzătoare chipuri. Ele aminteau pe acelea din ciudata cetate moartă descoperită în Peștera cristalelor. Coloritul predominant îl constituiau aici roșul și albastrul, dar, cîte forme ! Rotunde, piramidale, conice, cubice, paralelipipedice, fără ca nici una dintre aceste figuri geometrice să apară așa cum le știm noi. Toate erau combinate, întretăiate, suprapuse, uimind prin linia lor neașteptată și elegantă. Aceste cristale uriașe formau zece cercuri concentrice, separate prin coridoare vegetale.

Din centrul orașului se înălța o conductă cu diametrul de aproximativ 50 m. Ramificații numeroase se desprindeau din ea. Unele se pierdeau între terase, altele se încolăceau deasupra. Prin acest sistem de dirijare circula o materie incandescentă de culoarea fontei topite...

Stîrniți de curiozitate, cu toții se întoarseră spre George Lan. Acesta însă, fie că era prea fericit de revedere, fie că avea motive să nu le destăinuie încă adevărul, nu se grăbea să le domolească nerăbdarea. De aceea nimeni nu mai încercă să-l iscodească.

„Da, da", își spuse visător Svetloum. „Oamenii supunînd natura pot crea noi lumi uimitoare..." Și deodată nenumăratele-i întrebări nerostite se revărsară spuse cu voce tare :

— Cine oare să fi dezlegat tăcerile închise de milioane de veacuri în aceste locuri ?...

Era limpede că întrebarea nu mai era adresată lui George Lan. Și totuși acesta răspunse :

— Viața de pe Pămînt și de pretutindeni din univers ! Viața, ivită din materia fără viață, dezvoltată pînă la nivelul conștiinței și cuceritoarea infinită a necunoscutului ! Ea a zămislit prin geniul ei tot ce există în preajma noastră. Deocamdată nu cred că e bine să spun mai mult. Vă las să vă deprindeți cu...

— ... ne-ve-ro-si-mi-lul ! strigă Su Mima ! Arno, fantezia mea începe să capete baze reale !

De data asta însă vorbele lui Su Mima, în loc să-i înveselească, îi neliniștiră. Așadar, creatorii acestei lumi nu erau niște pămînteni ? Atunci cine erau ? Cînd au venit și de unde ?

Tulburătoare întrebări !... Cît timp va mai întîrzia răspunsul ?...

(Continuare în numărul viitor)

Tiparul executat sub com. nr. 21.320 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

MARTIE 196